

АДВОКАТ
Михаило Н. Крстић
Ужице
Ул. Трг партизана бр.10/1
Тел. 031/525-710
062/800-700-8
063 /7739-968

АДВОКАТ
Михаило Н. Крстић
УЖИЦЕ, Трг партизана 10/1
tel: 062/800 700 8; 063/77 399 68

МК

4П1.бр. 7/25

ВИШЕМ СУДУ У БЕОГРАДУ ЗА АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ

Београд

Против Решења Вишег суда у Београду, пословни број 4П1.бр. 7/25, од 20.01.2025.године, којег је тужена Адвокатска комора Србије примила истог дана, 20.01.2025. године, тужена, преко свог пуномоћника, адв. Михаила Н. Крстића, из Ужица, Ул. Трг партизана бр.10/1, по пуномоћју које се доставља у прилогу, изјављује следећу

ЖАЛБУ

Наведено Решење тужена побија у целости, из свих законом предвиђених разлога, као апсолутно незаконито – „донето“ у непомирљивој супротности са позитивним когентним нормама, те основним постулатима грађанског судског поступка.

Предлажем да другостепени Суд, по пријему ове жалбе, исту УСВОЈИ и УКИНЕ побијано решење, те да предмет ВРАТИ првостепеном Суду на поновно одлучивање или да другостепени Суд, предметну жалбу УСВОЈИ те побијано решење ПРЕИНАЧИ тако што ће, прворедно, одбацити предлог тужиоца за одређивање привремене мере као недозвољен, другоредно, да побијано решење ПРЕИНАЧИ тако што ће одбити предлог тужиоца за одређивање привремене мере, као неоснован.

Првостепени Суд је донео побијано Решење којим је усвојио предлог тужиоца за одређивање привремене мере, тако што је обуставио од извршења Одлуку Скупштине Адвокатске коморе Србије, бр.59/2025, од 18.01.2025. године, у делу којим је одређена потпуна обустава рада, а преко обезбеђеног минимума процеса рада, одредивши, истовремено, да ова привремена мера остаје на снази до правноснажног окончања поступка, те да жалба против овог Решења не одлаже његово извршење.

У конкретном случају, првостепени Суд је, одлучујући, грубо повредио минималне стандарде брижљивог судског одлучивања, заправо, није ни одлучивао, већ је донео „судски акт“, вођен само њему знаним мотивима, а који мотиви, очевидно, нису правнички, понајмање судијски, те се, сходно томе, укидање/преиначење истог не намеће само као правничка већ као сведруштвена нужност.

1) На првом месту, тужилац је поднео тужбу ради утврђења ништавости горепоменутог Одлуке Скупштине тужене Адвокатске коморе Србије, са предлогом за одређивање привремене мере, **но, већ на почетном кораку, евидентно је постојање јасног и недвосмисленог разлога за одбацивање поднете тужбе (укључујући и предлог за одређивање привремене мере који је садржан у истој), и то услед непостојања судске надлежности да одлучује у овој правној ствари, како поводом главне ствари, тако и поводом предложене привремене мере.**

Наиме, тужилац, у конкретном случају, тражи од поступајућег Суда да стави ван снаге Одлуку Скупштине Адвокатске коморе Србије, за шта органи судске власти не могу бити надлежни, имајући у виду Уставом прокламовани статус адвокатуре, као самосталне и, наглашавам, независне службе пружања правне помоћи (чл.67. Устава РС).

У том смислу, чл.2.ст.2. Закона о адвокатури, прописано је да се самосталност и независност адвокатуре, између осталог, **остварује и доношењем општих аката од стране адвокатских комора.**

Истовремено, чл.63.ст.1. Закона о адвокатури, прописано је следеће: „Адвокатска комора Србије и адвокатске коморе у њеном саставу су самосталне и независне професионалне организације адвоката, основане у складу са законом и Статутом Адвокатске коморе Србије, које су надлежне за вршење јавних овлашћења и обављање послова од општег интереса, у складу са овим законом и својим статутом.“

Имајући у виду напред наведено, правни положај адвокатуре, следствено и Адвокатске коморе Србије (као кровне адвокатске организације), филигрантски прецизно је детерминисан Уставом РС и Законом о адвокатури, као општим актима, а који акти су јасно препознали адвокатуру као, пре свега, независну службу – овлашћену да, аутономно и независно, од било каквих спољних утицаја, доноси одлуке у складу са процедуром која је дефинисана њеним подзаконским актима (Статутом АКС).

Потврду описаног статуса адвокатуре, и на међународном плану, пружају и Препорука Комитета министара Савета Европе, бр.21, од 25.10.2000. године, као и Основни принципи о улози адвоката усвојених од стране Уједињених нација 1990. године.

Следствено, тужена Адвокатска комора Србије, поред тога што представља самосталну и независну организацију адвоката на нивоу Републике Србије, представља, истовремено, и организацију која је носилац јавних овлашћења, која обавља и послове од општег интереса, те њене Одлуке, не могу бити предмет испитивања у редовним судским поступцима, обзиром да би независност адвокатуре, у том случају, изгубила свој практични смисао и циљ.

Упркос неупитно јасном статусу тужене Адвокатске коморе Србије, односно њеним прецизно дефинисаним овлашћењима, са аспекта важећих општих правних норми (почев од Устава РС), потврду напред наведеног пружа нико други до Врховни суд Србије, као судска институција, задужена за уједначавање судске праксе и праћење рада нижестепених судова:

„Тужбом у овој правној ствари тужила тражи поништај одлуке Скупштине Адвокатске коморе од 24.09.2016. године о доношењу Статута Адвокатске коморе као и доношење привремене мере“.

„По налажењу овог суда, предмет спора није у надлежности суда (не ради се о спору из чл.1. Закона о парничном поступку), те у оваквој чињенично – правној ситуацији, основни суд треба да одбаци тужбу, применом члана 16. став 2. Закона о парничном поступку.

(Решење Врховног суда Србије, посл.бр. Ус. 2/2017, од 23.02.2017. године)

Врховни суд Србије је, у горепоменутом Решењу, јасно констатовао да одлучивање у поступцима ради оспоравања пуноважности одлука адвокатских комора **не спада у судску надлежност, заправо, реч је о апсолутној ненадлежности Суда да одлучује у овој правној ствари, те следствено, обавези Суда да одбаци тако постављени тужбени захтев.**

Са друге стране, тужилац је поднео предметну тужбу Вишем суду у Београду, ради утврђења ништавости, но првостепени Суд је, по пријему тужбе, предмет завео као спор који се води поводом избора и разрешења органа правног лица, те, по том основу, тврди да постоји надлежност Вишег суда.

У конкретном случају, **више је него јасно да се, у овој правној ствари, не ради о било каквом избору нити разрешењу органа правног лица, већ се ради о утврђењу ништавости једног правног акта, што указује да поступајући Суд, све и када би постојала судска надлежност, није стварно надлежан за одлучивање у овој врсти поступака, дакле, имамо двоструку процесну мањкавост предметне тужбе (као и предложене привремене мере) у погледу надлежности, могућности Вишег суда у Београду да уопште поступа у овој правној ствари.**

Све напред наведено указује на једини логичан и смислен чин – одбацивање поднете тужбе, односно предложене привремене мере због апсолутне ненадлежности Суда, односно непостојања стварне надлежности Суда за одлучивање у овој правној ствари, но првостепени Суд то не чини, штавише, исто игнорише, упуштајући се у меритум, те доноси побијано решење !?

2) Поред гореописаних процесних мањкавости, првостепени Суд је донео побијано решење које је нејасно, противуречно, односно чија је изрека контрадикторна сама по себи, односно у супротности са разлозима одлуке наведених у образложењу исте.

Наиме, побијаним Решењем усвојен је предлог за одређивање привремене мере, па се обуставља од извршења предметна Одлука Скупштине тужене АК Србије, у делу којим је одређена потпуна обустава рада, а преко обезбеђеног минимума процеса рада !?!?

Грамматичким и циљним тумачењем, из изреке предметног Решења произилази да је првостепени Суд, усвајањем привремене мере, ставио ван снаге предметну Одлуку тужене о обустави рада, док је, истовремено, оставио на снази онај део Одлуке који се односи на обезбеђење минимума процеса рада, што је у непомирљивој контрадикцији само по себи !?

Штавише, усвајањем привремене мере на описани начин, најпре тужилац (обзиром да је он тако формулисао предлог за одређивање привремене мере), а потом и првостепени Суд (који је исту доследно „преписао“), признају да је минимум процеса рада, у конкретном случају, обезбеђен, да исти постоји, обзиром да је привременом мером тражено стављање ван снаге предметне Одлуке ПРЕКО ОБЕЗБЕЂЕНОГ МИНИМУМА ПРОЦЕСА РАДА, Т.Ј. ОНАЈ ДЕО ОДЛУКЕ КОЈИ СЕ ОДНОСИ НА ОПИСАНИ МИНИМУМ ОСТАЈЕ НА СНАЗИ – ПРИВРЕМЕНОМ МЕРОМ СЕ У ЊЕГА НЕ ЗАДИРЕ !!

Дакле, најпре тужилац, а потом и Суд, потврђују да је минимум процеса рада обезбеђен, исти је, према садашњем стању ствари, и даље на снази, што побијано Решење чини крајње неразумљивим, узајамно противуречним, једноставно, правно неодрживим.

У конкретном случају, тужена је своју скупштинску одлуку о обустави донела дана 18.01.2025. године, да би одмах након тога, дана 19.01.2025. године, Управни одбор тужене Адвокатске коморе, као орган надлежан за спровођење скупштинских одлука, донео Одлуку о правилима поступања адвоката у току обуставе рада од 20. до 26. јануара 2025. године.

Предметна Одлука Управног одбора представља тзв. „спроведбени акт“ – акт који има за циљ разраду раније донете Одлуке Скупштине тужене, те практично представља њен саставни део, а којом одлуком Управног одбора тужене је јасно и недвосмислено обезбеђен минимум процеса рада адвоката, уз прецизно назначење шта представља такав минимум и на који начин се он реализује, а све у складу са чл.36.ст.4. Кодекса професионалне етике адвоката.

Наиме, тачком 2. предметне Одлуке прописано је: „Током обуставе рада, адвокати ће достављати судовима, тужилаштвима и другим органима само оне поднеске који су везани за наступање преклузивних рокова“, односно тачком 3. исте: „Радње адвоката, у складу са тачком 2. ове Одлуке представљају установљен минимум процеса рада, неопходан за заштиту основних права и интереса клијената.“

У том смислу, крајње су неосновани и нетачни наводи, како тужиоца, тако и првостепеног Суда, да у конкретном случају, тужена није обезбедила минимум процеса рада, напротив, тужена је обезбедила описани минимум (уз јасне изузетке у погледу случајева којима прети опасност од наступања преклузивних рокова), то је учинила Одлуком Управног одбора, а која Одлука је донета дана 19.01.2025. године, дакле, пре подношења тужбе од стране тужиоца, дана 20.01.2025. године, те остају нејасни разлози због којих тужилац сматра да му је „угрожено право на рад, те да се истом задире у права његових клијената на одбрану и заступање.“

Тужена је, предметном Одлуком, као кровна адвокатска организација, одлучила о колективној обустави рада свих адвоката на нивоу Републике Србије, а не о „праву тужиоца на рад, нити му је забранила рад“, како то тужилац у својој тужби наводи, нити би тужена могла одлучивати о праву на рад и поступање било ког адвоката, појединачно.

Предметна Одлука Скупштине тужене је уредно и благовремено достављена свим судовима, тужилаштвима и другим надлежним органима тј. све надлежне институције су о истој обавештене, како би могле организовати и прилагодити свој рад у складу са истом (распоред суђења, заказивање нових термина и сл...), на који начин су права и интереси клијената благовремено и потпуно заштићени.

Тужилац, даље, образлажући привремену меру, наводи и да је Скупштина тужене, приликом доношења оспорене одлуке, изашла из оквира овлашћења прописаних Законом о адвокатури и Статуом АКС, с обзиром да јавна овлашћења из чл.19. Статута не обухватају право Скупштине да расправља и одлучује о свим друштвеним питањима, те су паушални разлози Одлуке у виду подршке друштвеним процесима одређених друштвених група.

Реч је о ноторној неистини, обзиром да је Скупштина тужене, у складу са чл. 19. ст. 1. тач. 2. подтачка 1. Статута, као највиши орган Адвокатске коморе, овлашћена да одлучује „о свим питањима која су од интереса за адвокатуру, професионални и друштвени положај адвоката и адвокатских приправника, унапређења правног и правосудног система и друга питања у вези са пружањем правне помоћи, која су од општег значаја за јавни интерес и за заштиту права и слобода грађана и правних лица и о томе доноси одлуке“.

Образлажући предметну скупштинску Одлуку давањем подршке актуелним студентским захтевима, Скупштина тужене се, недвосмислено, кретала у границама својих статутарних овлашћења, имајући у виду чињеницу да се суштина предметних студентских захтева односи на функционисање правосудних институција Републике Србије, неселективност у вођењу судских поступака, поштовање принципа владавине права и правне државе (што представља општепознату чињеницу), те је евидентно да се тужена, тј. њена Скупштина изјаснила и одлучивала о питању које је од прворазредног значаја, како за саму адвокатуру, тако и за читаво правосуђе.

Истовремено, сходно цитираном чл.63. Закона о адвокатури, Адвокатска комора Србије јесте организација која обавља, између осталог, и послове од општег интереса, као носилац јавних овлашћења, те следствено, њено интересовање и активно суделовање у актуелним друштвеним збивањима представља, не само логичан, већ изнуђен и правно неопходан чин.

3) Одлучујући по привременој мери, *првостепени Суд је, несвакидашње ефикасно, запримио тужбу, формирао предмет, концепт Решења о усвајању привремене мере, исто написао/откуцао на девет страница, те исто експедовао туженој, одлучујући при томе, без претходног достављања тужбе (са привременом мером) туженој, односно без претходног одржавања рочишта по привременој мери.*

Неспорећи одредбу чл.424. ЗИО која, у крајње изузетним приликама, дозвољава одлучивање по привременој мери без претходног достављања исте туженој, тужилац, ни једном једином речи, није доказао вероватност опасности по његово потраживање, нити је, једном једином речи, навео у чему се, прецизно и конкретно, огледа могућност настанка ненадокнадиве односно тешко надокнадиве штете, односно опасност противправног оштећења ствари или губитак права односно тешког угрожавања права.

Врхунац „првостепене бескрупулозности“ огледа се у томе што Суд усваја предложену привремену меру, заснивајући побијано Решење на, благо речено, „општим местима“, површним, непрецизним и оквирним поставкама које ништа конкретно не доказују нити показују, осим што представљају неодређене широке фразе – без икакве конкретизације у односу на тужиоца !!

Само летимичним освртом на образложење побијаног Решења, евидентно је да коришћење глаголског облика потенцијал представља доминантну карактеристику првостепене аргументације, манифестовану у терминима „може“, „могло би“, „не би могло“, „могло би доћи“.

Коначно, тужилац, како у реферату тужбе, тако ни у прилогу исте, није навео, односно доставио ниједан једини доказ којим би поткрепио наводно постојање опасности по потраживање – у смислу унапред заказаних суђења којима неодложно мора присуствовати, навођења конкретних властодаваца који су тужиоца, као адвоката, ангажовали, те сходно томе, могу претрпети штету услед његовог изостанка и сл..

Заправо, тужилац само паушално тврди да „његови властодавци могу претрпети штету, услед донете Одлуке тужене“, без икаквог прецизирања – који властодавци, у ком поступку, на који начин могу претрпети штету, у чему се огледа конкретна опасност за свакога од њих понаособ, једноставно, ништа од напред наведеног тужилац нити наводи, нити доказује, на било који начин !?

4) Истовремено, потпуно су неосновани и нетачни наводи првостепеног Суда, да доношењем Одлуке тужене, тужилац може трпети штету односно да може бити изложен одговорности према својим властодавцима.

Такође, реч је о ноторној неистини, обзиром да ниједан адвокат, па ни тужилац, не може трпети било какве штетне последице, нити било који клијент од адвоката може потраживати накнаду штете због тога што је адвокат (конкретно, тужилац), поступао сагласно законито донетим одлукама сопствене организације – Адвокатске коморе Србије, напротив, сваки адвокат, као члан Адвокатске коморе Србије, ДУЖАН је да поштује и поступа у складу са донетим одлукама коморе, обзиром да у супротном против њега може бити покренут дисциплински поступак пред надлежним дисциплинским органима саме Адвокатске коморе Србије.

У питању је, дакле, јасан постулат адвокатске одговорности која представља „аксиом“.

У смислу реченог, чл.36.ст.2.тач.1. Кодекса професионалне етике адвоката прописује: „У односу према адвокатској комори чији је члан, адвокат треба да извршава коначне одлуке њених органа“, односно, став 4: „Адвокат треба да извршава одлуку надлежног органа адвокатске коморе о протестном обустављању или ограничењу рада адвоката, под условом да је установљен минимум рада неопходан за заштиту основних права и интереса клијената и странака.“

5) Такође, првостепени Суд излази из оквира одлучивања по привременој мери, флагрантно се упуштајући у мериторно одлучивање о главној ствари, обзиром да на стр.8, први пасус, наводи: „Садржином побијане одлуке Скупштине АК Србије, није установљен минимум процеса рада, чиме је иста супротна Кодексу професионалне етике адвоката.“

На описани начин, **првостепени Суд се изјашњава о садржини саме Одлуке, и то приликом одлучивања о привременој мери износи свој став да је таква Одлука супротна Кодексу професионалне етике адвоката, чиме недопустиво излази изван оквира својих овлашћења (која има приликом поступања по привременој мери), грубо задирући у меритум главне ствари, те на овај начин настоји исцрпети читав тужбени захтев !!**

Наиме, према општим постулатима грађанског судског поступка, **привремена мера може имати само дејство између странака у поступку (дејство *inter partes*, а не *erga omnes*), истовремено привремена мера не може, према садржини и дејству, бити постављена идентично тужбеном захтеву, осим у државинским парницама (што овде није случај), јер у супротном води исцрпљивању тужбеног захтева, о чему сведочи бројна судска пракса, но, концизности ради, довољно је истаћи само следеће:**

I – Решење Вишег суда у Београду, посл.бр. 19П1.бр. 8/25, од 21.01.2025. године, у правној ствари потпуно и целовито идентичној овде побијаном Решењу.

Наиме, у идентичној правној ствари, **исти Суд је поступио на законит начин, тако што је ОДБАЦИО предложену привремену меру, управо услед очигледног исцрпљивања тужбеног захтева.**

II - Решење Вишег суда у Београду, посл.бр. 8П1.бр. 9/25, од 22.01.2025. године, у правној ствари потпуно и целовито идентичној овде побијаном Решењу.

Наиме, у идентичној правној ствари, **исти Суд је поступио на законит начин, тако што је ОДБАЦИО предложену привремену меру, управо услед очигледног исцрпљивања тужбеног захтева.**

Свака даља реч била би сувишна !!

б) Коначно, да је побијано Решење само по себи контрадикторно, показује и последњи пасус истог, на страни 9, у којем стоји: „Имајући у виду наведено, одлучено је као у изреци решења, с тим што суд сматра да решење којим се обуставља од извршења наведена одлука, само у делу којим је одређена потпуна обустава преко обезбеђеног минимума процеса рада, не представља неодређеност захтеваног, с обзиром на то да су чланови тужене АК Србије, на које се одлука односи, адвокати, односно лица која, као професионалци познају право, те самим тим имају знање о томе које све радње поступања у име странака, у сваком поступку представљају радње у оквиру минимума процеса рада.“

Првостепени Суд, поново изван својих овлашћења, настоји отворено оправдати начин на који је тужилац поставио привремену меру, наводећи да таква привремена мера „не представља неодређеност захтеваног“, што је апсолутно недозвољено поступање од стране једног Суда.

Са друге стране, Суд тврди да адвокати, на које се односи Одлука тужене, имају знање о томе које радње представљају минимум процеса рада, сходно реченом је и одређен минимум процеса рада, и то Одлуком Управног одбора тужене, од 19.01.2025. године, а чији су чланови такође адвокати, уз јасно назначење које радње чине описани минимум, но упркос томе, првостепени Суд тврди да минимума процеса рада нема !?!?

Предметно Решење је апсолутно незаконито, непотпуно, противуречно само по себи, нејасно, те као такво, нужно, мора бити стављено ван снаге, јер као „нездрав узрок“ може продуковати многоструке штетне последице домаћег правног поретка !!

„Cesante causa, cessat effectus“ – „Отклоните узрок, отклоните и последицу“.

Из свих напред наведених разлога, предлажем да другостепени Суд, по пријему ове жалбе, исту УСВОЈИ и УКИНЕ побијано решење, те да предмет ВРАТИ првостепеном Суду на поновно одлучивање или да другостепени Суд, предметну жалбу УСВОЈИ те побијано решење ПРЕИНАЧИ тако што ће, прворедно, одбацити предлог тужиоца за одређивање привремене мере као недозвољен, другоредно, да побијано решење ПРЕИНАЧИ тако што ће одбити предлог тужиоца за одређивање привремене мере, као неоснован.

У прилогу: Пуномоћје,

Одлука о потврди мандата председнику АК Србије др. Вељку Делибашићу, као законском заступнику, бр.794-1/2023, од 04.11.2023. године,

Одлука о правилима поступања адвоката у току обуставе рада од 20. до 26. јануара 2025. године, бр.61/2025, од 19.01.2025. године;

Дана, 23.01.2025. године
Састав по АТ: 49.500,00. динара

ЗА ТУЖЕНУ

АДВОКАТ
Михаило Н. Крстић
Улица Београдска 111
11000 Београд
tel: 062 4908 710 / 062 77 29 68
пуномоћник
адв. Михаило Н. Крстић

АДВОКАТСКА КОМОРА СРБИЈЕ

Дечанска 13, 11000 Београд, Србија
Телефон: +381 11 32-39-072 Факс: +381 11 32-32-203
е-mail: office@aks.org.rs a.k.srbije@gmail.com

Број: 74/2025
Датум: 21. јануар 2025.

На основу члана 26. став 1. алинеја 1. Статута Адвокатске коморе Србије („Службени гласник РС“ 85/2011, 78/2012, 86/2013, 11/2023 – ОУС и 22/2024 - ОУС) дајем

ПУНОМОЋЈЕ

Овим се овлашћује Михаило Крстић, адвокат у Ужицу, Трг партизана 10, да заступа Адвокатску комору Србије, Дечанска 13, Београд, у предмету Вишег суда у Београду 4 П1 бр.7/25 са свим правима и дужности пуномоћника, а до правноснажног окончања овог поступка.

**ПРЕДСЕДНИК
АДВОКАТСКЕ КОМОРЕ СРБИЈЕ**

Др Вељко Делибашић, адвокат

АДВОКАТСКА КОМОРА СРБИЈЕ

Дечанска 13, 11000 Београд, Србија
Телефон: +381 11 32-39-072 Fax: +381 11 32-32-203
e-mail: a.k.srbije@gmail.com

Број: 794-1/2023
Датум: 04.11.2023.

Скупштина Адвокатске коморе Србије на Изборној седници одржаној дана 04.11.2023. на основу члана 67. Закона о адвокатури („Службени гласник РС“ 31/2011, 24/2012 – ОУС), члана 15., члана 19. став 1, алинеја 3, члана 102. Статута Адвокатске коморе Србије („Службени гласник РС“ 85/2011, 78/2012, 86/2013, 11/2023 - ОУС), члана 32. Пословника о раду Скупштине Адвокатске коморе Србије број 281-7/2013 од 11.05.2013. једногласно је донела:

ОДЛУКУ

I

УСВАЈАЈУ СЕ извештаји Изборне комисије Адвокатске коморе Србије број 860/2023 од 04.11.2023. и Верификационе комисије Адвокатске коморе Србије број 861/2023 од 04.11.2023. о спроведеним непосредним изборима тајним гласањем.

II

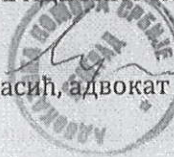
Др ВЕЉКУ ДЕЛИБАШИЋУ, адвокату у Београду, члану Адвокатске коморе Београда ПОТВРЂУЈЕ СЕ мандат председника Адвокатске коморе Србије за мандатни периоду 2023 – 2027.

III

Др Вељко Делибашић, адвокат у Београду стиче права и дужности председника Адвокатске коморе Србије даном потврђивања мандата.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ НА ИЗБОРНОЈ СЕДНИЦИ
СКУПШТИНЕ АДВОКАТСКЕ КОМОРЕ СРБИЈЕ

Мирослав Васић, адвокат

АДВОКАТСКА КОМОРА СРБИЈЕ

Дечанска 13, 11000 Београд, Србија
Телефон: +381 11 32-39-072 Fax: +381 11 32-32-203
e-mail: a.k.srbije@gmail.com

Број: 61/2025

Датум: 19. јануар 2025.

Управни одбор Адвокатске коморе Србије, на седници одржаној 19. јануара 2025, на основу члана 66. Закона о адвокатури („Службени гласник РС“ 31/11 и 24/12 – ОУС), и члана 33. Статута Адвокатске коморе Србије („Службени гласник РС“ 85/11, 78/12, 86/13, 10/23 – ОУС и 22/24 - ОУС) донео је

ОДЛУКУ О ПРАВИЛИМА ПОСТУПАЊА АДВОКАТА У ТОКУ ОБУСТАВЕ РАДА ОД 20. ДО 26. ЈАНУАРА 2025. ГОДИНЕ

1. Током обуставе рада адвокати неће улазити, ни боравити у просторијама судова, тужилаштва, полиције, органа управе, јавних извршитеља и јавних бележника по било ком професионалном основу.
2. Током обуставе рада адвокати ће достављати судовима, тужилаштвима и другим органима само оне поднеске који су везани за наступање преклузивних рокова.
3. Радње адвоката у складу са ставом два ове одлуке представљају установљен минимум процеса рада неопходан за заштиту основних права и интереса клијената.
4. Током обуставе рада Кол центар Адвокатске коморе Србије ће обавештавати позиваоце да су адвокати у обустави рада и да из тог разлога нису у могућности да поставе адвоката по службеној дужности.

**ПРЕДСЕДНИК
АДВОКАТСКЕ КОМОРЕ СРБИЈЕ**

Др Вељко Делибашић, адвокат

